

Pelkkä Lillian

Lillian ei halunnut olla ainoa tyttö Nuorissa Naisissa.

Mikaela Wilkins
(Perustuu tositahtumaan)

Tänään oli Lillianin viimeinen päivä Alkeisyhdistyksessä. Lillianille tulisi ikävä muita Alkeisyhdistyksen lapsia. Heitä oli vain kolme – kaksi nuorempaa tyttöä ja hänen pikkuveljensä Michael.

”Miltä sinusta tuntuu siirtyä Nuoriin Naisiin?” hänen Alkeisyhdistyksen opettajansa kysyi.

”Maltan tuskin odottaa, että pääsen luokkaan vanhempien tyttöjen kanssa!” Lillian sanoi.

”Olen iloinen, että olet innoissasi”, hänen opettajansa sanoi. ”Keitä muita Nuorissa Naisissa on kanssasi?”

Lillian ajatteli vanhempia tyttöjä seurakunnassaan. Summer ja Cova olivat juuri päättäneet lukion. Ja Melvinan perhe oli muuttanut pois. Hetkinen. Jäljelle jäi ... pelkästään Lillian.

Millainen hänen Nuorten Naisten luokkansa olisi? Vain opettajat ja hän? Se kuulosti kiusalliselta – ja yksinäiseltä. Sen ajattelu hermostutti Lilliania. Hän kurtisti otsaansa. Hän ei halunnut olla ainoa tyttö Nuorissa Naisissa.

Koko loppupäivän Lillian ajatteli sitä, että hän olisi ainoa nuori nainen. Päivällisellä hän vain siirteli ruokaa lautasellaan syömättä sitä. Hän mumisi, kun oli hänen vuoronsa lukea perheen pyhien kirjoitusten tutkimisen aikana.

Äiti laski pyhät kirjoituksensa alas. ”Mikä hätänä?” hän kysyi.

Lillian huokaisi. ”Minä olen aivan yksin Nuorissa Naisissa!”

Äiti siirtyi istumaan Lillianin viereen. Hän halasi Lilliania. ”Se ei ole helppoa”, hän sanoi. ”Kuinka voimme auttaa sinua?”

Lillian mietti hetken. ”Ehkä voisimme rukoilla, että joku toinen tyttö muuttaisi seurakuntaan. Ja ehkä isä voisi antaa minulle siunauksen.”

Isä hymyili. ”Ne ovat hyviä ideoita.”

Perhe polvistui rukoilemaan. ”Taivaallinen Isä”, Lillian aloitti, ”olen iloinen, että saan siirtyä Nuoriin Naisiin. En halua olla yksin, mutta jos se on Sinun tahtosi, niin ei se mitään. Autathan minua tietämään,

mitä voin tehdä tuntekseni oloni paremmaksi. Ja jos haluat innoittaa perhettä, jossa on minun ikäiseni tyttö, muuttamaan seurakuntaamme, sekin olisi hienoa.”

Rukouksen jälkeen isä pani kätensä hänen pänsä päälle. ”Siunaan sinua niin, että tunnet rauhaa siirtäessäsi Nuoriin Naisiin”, hän sanoi. ”Taivaallinen Isä siunaa sinua, kun pyydät Hänen apuaan.”

Lillianista *tuntuikin* rauhalliselta. Hän ei ollut vielä ihan varma, mitä hän voisi tehdä, jotta siirtyminen Nuoriin Naisiin olisi helpompaa. Mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi häntä.

Sunnuntaina Lillian oli vielä vähän hermostunut. Mutta hän muisti rauhan, jota hän tunsu isän siunauksen jälkeen. Hän tiesi, että kaikki sujuisi hyvin.

Sakramenttikokouksessa piispa ilmoitti, että sisar Barnsista tulisi uusi Nuorten Naisten johtaja. Sisar Barns nousi seisomaan, kun hänen nimensä mainittiin. Lillian ei oikeastaan tuntenut häntä, mutta hän näytti ystävälliseltä.

Äiti oli sanonut, että kun hän oli Lillianin ikäinen, hänen Nuorten Naisten johtajastaan tuli yksi hänen parhaista ystävistään. Ehkä Lillian ja sisar Barns voisivat olla ystäviä! Se oli vastaus hänen rukoukseensa.

Sakramenttikokouksen jälkeen Lillian meni uuteen luokkaansa. Käytävällä seisoi vanhempi tyttö.

”Hei”, Lillian sanoi. ”Oletko sinä käymässä meidän seurakunnassa?”

Tyttö pudisti päätään. ”En. Meidän perhe muutti juuri tänne.”

Lillian hymyili. ”Tervetuloa meidän seurakuntaan. Tämä on minun ensimmäinen päiväni Nuorissa Naisissa.” Hän ja tyttö istuutuivat paikoilleen luokassa. ”Muuten, minun nimeni on Lillian.”

”Ei voi olla!” uusi tyttö sanoi. ”Minunkin nimeni on Lillian!”

Lillian nauroi. Taivaallinen Isä oli vastannut hänen rukoukseensa toisen kerran! Ehkäpä Nuorissa Naisissa olemisen ei olisikaan kovin yksinäistä. ●
Tämä kertomus tapahtui Australiassa.

